

ע"פ 68933/03/16 - מייס עתאמנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 68933-03-16 עתאמנה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
בפני: כבוד הנשיא טל - אב"ד
כבוד השופטת בלטמן קדראי
כבוד השופט בורנשטין
המערער מייס עתאמנה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

פתח דבר

1. המערערת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בת"פ 42349-02-13 (בית המשפט השלום בפתח תקווה) בסיוע לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובמסירת תצהיר שקר לפי סעיף 239 לחוק העונשין, ונגזרו עליה מאסר על תנאי למשך 6 חודשים לבל תעבור עבירה בה הורשעה במשך 3 שנים וקנס בסך 8,000 ₪.

2. המערערת הואשמה גם בביצוע עבירות על חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, עבירות לפי פקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 ועבירות נוספות לפי חוק העונשין וזאת במסגרת האישום הראשון, אך מאישום זה זוכתה.

3. על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, בתקופה הרלוונטית היו הנאשם 1, מונדר בדיר (להלן: "**מונדר**"), הנאשמת 2 - המערערת בענייננו, ומי שהיתה בת זוגתו דאז, והנאשם 3, מוזהר בדיר (להלן: "**מוזהר**") מנהלים פעילים בנאשמת 4 - חברת תזקינים אנרגיה בע"מ שעיסוקיה בתחום הדלק (להלן: "**תזקינים**" או "**החברה**").

כתב האישום המתוקן הכיל שלושה אישומים.

באישום הראשון נטען כי בתקופה שבין מחצית שנת 2011 לבין תחילת 2013 פעל מונדר בתחכום רב ביחד עם המערערת ומוזהר במסגרת החברה לביצוע תכנית עבריינית רבת היקף. על פי הנטען, שלושת הנאשמים הונו בצוותא חדא את רשויות המס, התחמקו מתשלומי מס ערך מוסף ומס הכנסה באמצעות הכללת חשבוניות פיקטיביות של ארבע חברות בסך 190 מיליון ₪ בספרי החברה, כשסכום המע"מ בגינן הינו מעל 26 מיליון ₪.

באישום השני, שהופנה נגד מונדר, המערערת והחברה, נטען כי לאחר שהחלה חקירה של רשות המסים לגבי עבירות אלה, בתזקינים ובחברות נוספות הקשורות אליה, מהן קיבלה את החשבוניות הפיקטיביות, יזם מונדר הוצאת תעודות

משלוח פיקטיביות לפיהן נמכר הדלק, שנרכש לכאורה בחשבונות הפיקטיביות, לחברת "דבי אנרגיה בע"מ" (להלן: "דבי") אשר לא שילמה עבורו ונמצאת בחוב של מעל 100 מיליון ₪ לתזקיקים. במסגרת קנוניה זו, הגישה תזקיקים, ביוזמת מונדר, בקשת פירוק של חברת דבי על סמך החוב הנטען והכוזב. הבקשה נתמכה בתצהירים שקריים של המערערות ושל גורם בחברת דבי.

4. ערעורה של המערערות הופנה בתחילה כנגד הכרעת הדין, ולחילופין כנגד חומרת העונש, בדגש על החלטת בית המשפט קמא שלא לסיים את ההליך בעניינה ללא הרשעה.

במהלך דיון שהתקיים בפנינו ביום 20.12.2016 חזרה בה המערערות מהערעור כלפי הכרעת הדין והופנתה לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר שיתייחס, בין היתר, לסוגיית אי הרשעתה.

גזר הדין של בית המשפט קמא

5. המערערות אינה בעלת קיום עברייניים אלא מדובר באשה נורמטיבית, בעלת תכונות ישרה וחריצות, אשר ביקשה לרכוש לעצמה השכלה ועצמאות כלכלית. המערערות סיימה את לימודיה האקדמיים בהצלחה ואף הוסמכה וקיבלה רישיון כחוקרת פרטית, תחום בו החלה להתלמד ולעסוק לשביעות רצון מעסיקה, שדיבר בפני בית המשפט קמא בשבחה.

6. המערערות המכירה את מונדר במהלך לימודיה והם היו לבני זוג. בשלב מסוים, הציע לה מונדר, שלעברו הפלילי היא היתה ערה, להירשם כבעלים ולשמש כמנהלת של חברת דלק שתוקם על ידו ואשר הוא ינהל אותה "מאחורי הקלעים".

7. המערערות לא הייתה ערה לפעילות הפלילית בהקשר של החשבונות הפיקטיביות בספרי תזקיקים, נשוא האישום הראשון. עם זאת, כאשר החלה החקירה בפרשה ביולי 2012, והיא זומנה לחקירה לגבי החשדות הנוגעות לחשבונות הפיקטיביות בספרי תזקיקים, וכאשר כל ה"נורות האדומות" כבר דלקו, פעלה המערערות בשידולו וביוזמתו של מונדר ושיתפה עמו פעולה ככל הנדרש לצורך הגשת בקשת הפירוק של חברת דבי, תוך שהיא חותמת על תצהירים שקריים, שנכללו עובדות שלא היו בידיעתה או שעמדו בניגוד לידוע לה, מבלי לבדוק את הדברים שעליהם התיימרה להצהיר בפני בית המשפט המחוזי.

בעת מתן התצהירים ידעה המערערות היטב כי לא היו עסקאות עם חברת דבי בתקופות ובסכומים שנטענו בתעודות המשלוח הפיקטיביות שהוצגו לבית המשפט, וכי לא יתכן שדבי הייתה חייבת סכומים עצומים כאלה לתזקיקים ושתזקיקים סיפקה לה דלק בכמויות אדירות כאלה מבלי לקבל תמורה. חרף זאת, הצהירה המערערות על אמיתות העסקאות ועל גובה החוב הנטען של דבי כנכון. המערערות הצהירה בתצהיר נוסף כי בתוכנת הנה"ח הממוחשבת של תזקיקים לא ניתן להפיק תעודות משלוח הנושאות תאריכים רטרואקטיביים, ללא כל בדיקה עם ר"ח החברה ומול התוכנה עצמה, אותה הכירה מעבודתה, אם ניתן לעשות כן אם לאו, כאשר אילו היתה מפנה שאלה בנדון לרו"ח החברה, שהנפיק את תעודות המשלוח לבקשת מונדר, היתה נענית, שתעודות אלה אמנם הונפקו בדיעבד ונרשמו עליהן תאריכים רטרואקטיביים.

8. המערערות נכשלה, בהשפעתו ושידולו של מונדר, בהצהרות שקריות, ביודעה את מטרת הגשתן ואת הפעילות הבלתי חוקית עליה נועדו הן לכסות, אך לא נמנעה משיתוף פעולה עמו בכך כשלונה המוסרי החמור, בפרט נוכח היותה חוקרת פרטית בעלת השכלה אקדמית, המודעת לחומרתה של הצהרה שקרית בפני בית המשפט בהליך

שיפוטי.

9. העבירות שביצעה המערערת פגעו בערכים החברתיים של תקינות הליכי המשפט וסייעו להטעיית בית המשפט ולניהול הליך משפטי פיקטיבי, שנועד לשבש את חקירת רשות המסים ולהעלים את תוצאות הפעילות החשבונאית הפיקטיבית שנוהלה בתזקיקים.

10. מתחם הענישה בגין עבירות אלה, בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל של שנה.

11. חרף קיומן של נסיבות לקולא בעניינה של המערערת המתבטאות בעברה הנקי, אישיותה הנורמטיבית, היות העבירות כישלון חד פעמי בהשפעתו ושידולו של מונדר, הנאשם הדומיננטי, והעובדה שנאלצה לנהל משפט ממושך לגבי האישום הראשון ממנו זוכתה זיכוי מלא - לא ניתן, מבחינה ציבורית וערכית, לסיים את ההליך בעניינה ללא הרשעה, נוכח הקשר ההדוק בין הכישלון המוסרי בעבירות לבין עיסוקה של המערערת כחוקרת פרטית.

נוכח החלטת בית המשפט קמא לפיה הרשעת המערערת תותר על כנה, לא מצא הוא לנכון לבקש תסקיר בעניינה.

12. נטילת האחריות על ידי המערערת, במהלך עדותה בפניו, לא הייתה מלאה והיא ניסתה לצמצם ולהמעט ממודעותה למצגים השקריים שבתצהירה.

13. לעניין גזירת עונשה של המערערת בתוך המתחם, ציין בית משפט קמא לקולא כי להרשעה תהיינה תוצאות קשות ביחס לעיסוקה המקצועי, שהרי המערערת הושעתה מעבודתה כחוקרת מאז הגשת כתב האישום, ולהרשעה אף נודעת השפעה ביחס למעמדה האישי כרווקה במגזר הערבי.

לקולא יש להתחשב בכך כי הגנתה של המערערת נוהלה תחת לחצם של הנאשמים האחרים ובני משפחתם, במישרין או בעקיפין, כאשר ברור שהמערערת, ששיתפה פעולה עם החוקרים במידה רבה, לא הייתה חופשיה להעיד כראות עיניה ולספר את כל הידוע לה מחשש מתגובתם הנקמנית, יתכן בסבירות גבוהה, שההליך בעניינה היה מסתיים תוך זמן קצר, ותוך נטילת אחריות למעשיה, אלמלא היה כרוך בנאשמים האחרים, ובמונדר בפרט.

לאור כל האמור, החליט בית המשפט קמא לגזור על המערערת עונש ברף התחתון של המתחם.

טענות המערערת

14. מדובר בעבירה ראשונה ויחידה של המערערת, ששודלה לביצועה, מבלי שצמחה לה טובת הנאה ממשית כתוצאה מכך. בית המשפט קמא קבע כי המערערת למעשה שימשה כמעין פקידה בחברה.

הפגיעה בגין מעשי המערערת היא משנית ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים המרכזיים. אמנם הפרשייה הכוללת היא חמורה, אך מעורבות המערערת בה היא משנית.

הסבירות שהמערערת תעבור עבירה דומה נמוכה ביותר, שכן ביצוע העבירה אינו משקף דפוס של התנהגות כרונית.

המערערת זוכתה מעיקר העבירות בהן הואשמה.

15. יש לתת משקל יתר לנזק שייגרם למערערת בגין הרשעתה ולהורות על ביטולה.

הרשעה תגרום לנזק מוחשי למערערת, שיתבטא באובדן פרנסתה, בשל חוסר היכולת לחדש את רישיונה ולעסוק בתחום אותו היא למדה והכשירה עצמה.

המערערת פנתה מאז גזר הדין בבקשה לחידוש רישיונה לשם עיסוק כחוקרת פרטית, אך רישיונה לא חודש והיא ממתינה להחלטת הגורם המוסמך לאור הרשעתה.

16. בית המשפט קמא לא נתן משקל מספק לעדות האופי שניתנה מפי מעסיקה של המערערת, בעל משרד חקירות, שהעיד על היכרותו עם המערערת, אשר התאמנה תחת הדרכתו והמשיכה לעבוד אצלו כחוקרת מורשית עד התליית רישיונה שלא חודש בשל החקירה נשוא תיק זה. לאחר החקירה המשכיחה המערערת להיות מועסקת בתפקידים טכניים במשרד. המעסיק העיד טובות על המערערת וציין שהיא בחורה אמינה, ישרה מאוד, שביצעה עבודות הדורשות אמינות ויושר במאות תיקים ועמדה בכל המטלות בצורה הטובה ביותר.

המערערת אינה עובדת, מאחר שבנסיבות האמורות לא היה לו די עבודה טכנית לספק לה במשרדו.

17. תסקיר המבחן חיובי ושירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה.

תגובת המשיבה

18. בנסיבות העניין לא נפלה כל טעות קיצונית בגזר הדין של בית המשפט קמא ואין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור. לא ניתן לומר כי בית המשפט קמא התעלם משיקול רלוונטי כלשהו.

19. בית המשפט קמא ניתח את התנהגות המערערת וקבע כי היא כשלה כישלון מוסרי עמוק, ובבואו לשקול את סוגיית אי ההרשעה, קבע כי חרף כל הנסיבות לקולא, לא ניתן במקרה זה לוותר על הרשעתה.

20. המערערת הורשעה במתן תצהירים כוזבים ובמרמה כלפי בית המשפט המחוזי בתיק פירוק. לא ראוי לאפשר, למי שהורשע בנסיבות כאלה להתפרנס מעבודה שכרוכה במתן עדות בבית המשפט.

21. בית המשפט קמא קבע כי המערערת הייתה מודעת לנסיבות הכנת התצהירים, קרי ידעה היטב שהאמור בתצהירים הוא שקרי.

22. אמנם המערערת זוכתה מחלקו הארי של כתב האישום, אלא שההתחשבות בשיקול זה התבטאה בהשתת עונש מקל מאוד ביחס לנאשמים האחרים בפרשה.

23. בכל פסקי הדין עליהם התבססה ההגנה, לא בוטלה בסופו של דבר הרשעת הנאשמים אלא הוטל עליהם מאסר על תנאי.

24. לא מדובר במי שנטלה אחריות מיומה הראשון, שכן המערערת החליטה לנהל את ההליך ואף הגישה ערעור על הכרעת הדין, כאשר הקושי בלקיחת אחריות אף צוין בתסקירים שהגיש בעניינה שירות המבחן.

25. תסקיר שירות המבחן הוא בגדר המלצה בלבד ואין הצדקה לבטל את הרשעת המערערת רק בהתבסס על

דין והכרעה

26. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 מקנה לבית המשפט שהרשיע נאשם סמכות לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. עם זאת, הכלל הוא כי מעת שנקבע כי הנאשם ביצע את העבירה, יש להרשיעו, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה מכוח סעיף 192א הנ"ל.

לעניין האפשרות להימנע מהרשעה, יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין".

27. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי על מנת שיחול החריג של הימנעות מהרשעה, צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים: האחד, נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; השני, ההרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם.

עמד על כך בית המשפט העליון ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (14.4.2010):

"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 76 ואילך (4.9.2007))."

28. בנסיבות עניינו, בכל הנוגע לעיסוקה של המערערת כחוקרת פרטית, ניכר כי מדובר בפגיעה ממשית.

המערערת ציינה כי עקב הרשעתה רישיונה לא חודש, ואכן, למקרא תנאי הכשירות לעיסוק בחקירות פרטיות על פי סעיף 4 לחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, תשל"ב-1972 ניכר כי עבר פלילי בהחלט עשוי להוות מניעה להענקת הרישיון.

29. אלא שאל מול הפגיעה האפשרית הטמונה בהותרת הרשעת המערערת על כנה, הן בפן התעסוקתי וגם בהיבט החברתי והאישי, יש לשקול אף את האינטרס הציבורי באכיפת הדין.

30. בית המשפט קמא קבע בצדק שקיים קשר הדוק בין הכישלון המוסרי בעבירות בהן הורשעה המערערת, לבין עיסוקה של המערערת כחוקרת פרטית, בהדגישו ש"מסירת עדויות בפני בית המשפט הוא לחם חוקה, ולעדויות שהיא מוסרת כחוקרת עשויה להיות השלכה גורלית על ענייניהם האישיים או הכספיים של אחרים, **שבעניינם היא מעידה**" (עמ' 39 לגזר הדין של בית המשפט קמא).

בנסיבות העניין לא ניתן להקל ראש בעבירות אותן ביצעה המערערת.

בית המשפט קמא לא קיבל את טענת המערערת לפיה היא לא קראה ולא ידעה על מה חתמה בתצהיר שהוגש לתמיכה בבקשה לפירוק ונכללו בו עובדות כוזבות, אשר על פי בית המשפט קמא "**במקרה הטוב, לא היו כלל בידיעתה האישית, ובמקרה הרע - ידעה כי הן שקריות**" (עמ' 83 להכרעת הדין של בית משפט קמא מיום 6.10.2015).

כפי שציין בית המשפט קמא בגזר דינו, במעשיה האמורים פגעה המערערת בתקינות הליכי המשפט, סייעה להטעיית בית המשפט שדן בתיק הפירוק ותרמה לניהול הליך משפטי פיקטיבי, שנועד לשבש את חקירת רשות המיסים.

31. בתסקיר שירות המבחן מיום 2.3.2017, שהוגש לעיונו במסגרת ערעור זה, נכללה התייחסות למודעות המערערת ולרקע לביצוע העבירות בהן הורשעה נכתב כי המערערת:

"מודעת לתפקידה ואחריותה כבעלת חברה, אף התעלמה מכשלים שזיהתה ונמנעה מלפעול כנדרש, על רקע קשייה לאכזב ולחוות מצוקה רגשית השותף שלה לעבירה, אותו זיהתה כדמות קרובה ומשמעותית באותה העת".

באותו תסקיר, המליץ שירות המבחן על השתלבות המערערת בהליך טיפולי קבוצתי בתחום עבירות מרמה והונאה וביקש להמתין עם גיבוש המלצתו באשר לאפשרות ההימנעות מהרשעה.

בתסקיר משלים מיום 8.6.2017 ציין שירות המבחן כי המערערת החלה רק לאחרונה את השתתפותה בקבוצה טיפולית לעוברי חוק בתחום עבירות המרמה וההנאה, ולפיכך התבקשה ארכה נוספת בת כ-4 חודשים לשם גיבוש ההמלצה.

בסופו של יום, במסגרת תסקיר נוסף מיום 17.10.2017, לאחר שצוין כי המערערת משתתפת באופן רציף ועקבי בקבוצה וניכר כי היא מקשיבה לתכנים באופן אקטיבי ויכולה להפיק תועלת מהמשך טיפול בקבוצה ייעודית בתחום עבירות המרמה, גיבש שירות המבחן את המלצתו.

שירות המבחן התלבט רבות לאור העובדה שהרשעת המערערת תפגע בעיסוקה כחוקרת, אך מדובר בתחום שיש לו קשר ישיר לעבירות מתחום המרמה. לדעת שירות המבחן, נראה כי עצם קיומו של ההליך הפלילי הנוכחי והשלכותיו על המערערת, מבחינה תעסוקתית וחברתית, עשויה להוות גורם מרתיע להישנות התנהגות עוברת חוק דומה. בנוסף, לדעתו המערערת שינתה את תודעתה

ומודעותה לכשלים בהתנהגותה, מעצם קבלת הכרעת הדין, והשתתפותה בהליך טיפולי ייעודי, שעשוי לצמצם את הפערים המתוארים באישיותה ולהפחית את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

שירות המבחן המליץ למרות חומרת העבירה, לבטל את הרשעת המערערת ולהעמידה במבחן למשך שנה וחצי, במהלכה תמשיך את השתתפותה בקבוצה הטיפולית בתחום עבירות המרמה והונאה.

32. הנה כי כן, לא בנקל המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה בדין של המערערת. אף שירות המבחן היה ער לקשר הישיר שבין עבירות המרמה בהן הורשעה לבין תחום עיסוקה, וכן היה מודע לחומרה הרבה הטמונה בעצם העבירות שביצעה.

33. אף אנו הבאנו בחשבון את הנסיבות המקלות אשר ראוי להתחשב בהן בעניינה של המערערת בהן גילה, מצבה המשפחתי והאישי, הישגיה בפן המקצועי, עברה הפלילי הנקי, זיכיה מחלק מהאישומים נגדה ונטילת האחריות מצידה במסגרת הערעור.

אלא שלמקרא גזר דינו של בית המשפט קמא עולה כי שיקולים אלה הובאו בחשבון על ידו, והיוו בסיס להחלטתו לפיה עונשה של המערערת ייגזר ברף התחתון של המתחם שקבע, שאף בו לא מצאנו כל הצדקה להתערב.

בית המשפט קמא גזר על המערערת מאסר על תנאי, ובכך נמנע למעשה מלמצות עמה את הדין.

34. במסגרת הערעור אמנם נטלה המערערת אחריות על מעשיה בכך שחזרה בה מערעורה על הכרעת הדין, אלא שלדידנו אין די בכך כדי להצדיק הקלה עונשית נוספת עמה בדמות ביטול הרשעתה.

35. אמנם הסכמנו לקבל את עמדת שירות המבחן בעניינה של המערערת, אלא שזאת מבלי לטעת בה תקוות, שהרי, כידוע, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה גרידא ואילו תפקידו של השופט הוא ביצוע איזון בין ההמלצה לבין שיקולים אחרים, העומדים בבסיסו של רציונל הענישה הפלילית (ע"פ 4383/07 וג'די אבו פנה נ' מדינת ישראל (25.9.2007)).

בסופו של יום, בבואנו להציב את נסיבותיה האינדיבידואליות של המערערת למול השיקולים התומכים בקידום מטרות ההרתעה, הגמול וההגנה על הציבור, ובהתחשב בקשר ההדוק בין העבירות אותן ביצעה לעיסוקה, אנו סבורים כי צדק בית המשפט קמא וכי ראוי בנסיבות העניין להותיר את ההרשעה על כנה.

בכל תוצאה אחרת, יהיה כדי להעביר מסר שאינו ראוי לפיו ניתן בנסיבות מסוימות להבליג על עבירות כגון אלו בהן הורשעה המערערת, חרף חומרתן והנזקים שעלולים להיגרם בעטיין. בכך תינתן עדיפות להיבט האינדיבידואלי על חשבון אינטרס הציבור בכללותו, לרבות ציבור לקוחותיו הפוטנציאליים של מי שמשמש כחוקר פרטי ואמור לחוב חובת אמון מיוחדת ולשמור על כללי אתיקה המתחייבים מאופיו של עיסוק זה.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט קמא בעמ' 39 לגזר הדין:

"ביטול ההרשעה כמוהו כהעברת מסר לכלל אנשי המקצוע המעידים בפני בתי

המשפט לערכאותיהם, ולציבור החוקרים הפרטיים בפרט, כי מסירת תצהירים כוזבים ביודעין הינה עבירה "נסלחת" שבית המשפט יעלים עינו ממנה, ולמסר כזה לא ניתן להסכים".

36. לא מצאנו בפסקי הדין אליהם הפנתה המערערת כדי לתמוך בטענותיה, שהרי למעט מקרה אחד בו מדובר היה בהימנעות מהרשעה של קטין, בכל פסקי הדין שהוצגו על ידה הוטלו על נאשמים עונשים מקלים, לרבות מאסר מותנה, כשם שהוטל עליה.

37. לאור כל האמור, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא לפיה אין זה ראוי בנסיבות העניין לסיים את ההליך בעניינה של המערערת ללא הרשעה.

38. הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' טבת תשע"ח, 26 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.

**דפנה בלטמן קדראי,
שופטת**

שמואל בורנשטיין, שופט

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**